

Zkusila jsem něco nového.

Pondělí po nadupaném víkendu, to bývají ohařící takový vláčnější. A asi pro to mě to podvědomě napadlo.

Bylo to při ranní procházce. Už měli za sebou venčení s Brtníkem, který jest věnováno právě jen venčení se a já pak mám prostor na to, si s nima i hrát, trochu cvičit, nechat je lítat s jinejma čoklema a nebo prostě jen zvelovat. A nebo taky zkusit něco nového!

Tali teď hárá, ale jsme na začátku, pátý den. Takže režim ještě vcelku normální, ale pochopitelně vše se zostřeným dozorem. Ještě tak dva dny a už přehodíme na jinou kolej. Teď ještě pohodička. Až taková ale, že jsem si až venku před barákem uvědomila, že nemám vodítko. ☐ ☐ . Ahá? No kšandičky Tali měla, já měla šňůrku na klíče a taky vědomí toho, že už jsme se s tou poslušností přeci jen od začátků trochu posunuly. A nejdeme nikam daleko, a nejdeme do míst, kde neuvidím a taky se tu v současnosti momentálně nevyskytoval žádný volně ložený pes. A navíc by momentálně dostal stejně od Tali po kušně, tak jako Rumoušek, kterej jí kvokajíc občas dělá návrhy. Asi mu nedochází fakt, že Tali jako fena by si asi nepřála mít za otce svých dětí slepici ☐ ☐ ☐ ☐

Jo, vyrazit si takhle bez vodítka třeba do polí, kde se velmi často vyskytuje volně loženej a totál neovladatelněj výmar a teď nově čévéčko, tak to bych si nelajsla. Stačilo se s ním potkat jen párkrát. I Brtník měl potíže a byla výhoda, že Tali s ním držela basu a Rumíček byl tou dobou se mnou. Takže to ne, ale tady v okolí našeho domu, navíc ráno, kdy potkáme málokoho a všechny znám, to půjde. A taky jo, opravdu to šlo a Tali byla navíc i hodná. Inu hárá, že jo. Jen jednou jsem jí musela klepnout přes prsty, ale jen naoko, páč chápu, že to jako musela. Potkali jsme Dášenky a jedna z nich taky hárá. Tak si holky musely pohovořit na téma jak, a co, a vůbec. A Rumoušek jim k tomu kvokal ☐ ☐ . Ne kecám, byl zlatej, nechal se hezky odvolat a kvoknul si až u mě. Ale on Dášenky moc neřeší, ať hárá nebo ne, má na ně svůj názor z dob, kdy u nich několikrát hasil jejich hašteření, kdy ta starší šikanovala tu mladší.

Odpojili jsme se a pokračovali na psí louku. Byla jsem ve střehu, protože v pátek Tali Brtníkovi předvedla, co už dlouho ne - vzala mu čáru a letěla k předposlednímu paneláku pod balkony. Že ho mohlo trefit, je mi jasný. Tak jsem si dávala pozor. Ale nebylo nutno. A nebylo nutno ani připomínat, že má pochodovat se mnou. Když jsem se otočila, všimla jsem si, že za námi jde spřátelený kavalírek Beník a tak jsem páníka poinformovala, že Tali jest v

Zkusila jsem něco nového.

háracím módu. Vděčně pokejval a odklonili se. Stejně jako pánik s císařema - říkám tak dvojici pekinézku z protějšího domu. Nějak mi přijde fajn, ostatním dát echo, páč to pak mají jednodušší .

Na louce jsme tudíž osaměli a tak jsme si zacvičili trošánek. Učím Tali povel Fuss - aby se naučila chodit i u pravý nohy, stejně jako Rumíček. Jest to, dle mýho názoru velmi důležitý povel, páč když máte potkat psa, co se zmítá na vodítku a řve, je příhodnější ho míjet tak, že máte psa u svý pravý nohy a vy jste mezi nimi. Je to taky dost bezpečnější. Takže na tom teď trošánek pracujeme a taky jsme si hravě procvičili probíhání skrz nohy. Musím si vždycky stoupnout trošku na špičky, abych nepoodjela □ . A pak došlo na podestový dostihy. Když jsem tam doběhla a ohaříky odměnila, napadlo mě, ani nevím vůbec proč, udělat právě něco, co jsem zatím nezkoušela.

Nikde nikdo nebyl, bylo to ideální nastavení situace a tak jsem povolala ohaříky zpátky a zavelela Tempo, tempo..... a dala se do běhu! A jo! Vono to docela slušně fungovalo. Jako nebojte, nebyl to žádný maraton, nebyla to ani žádná trasa. Nebylo to skorem vůbec nic, protože jsme prostě jen oběhli naše dva paneláky, ale.... bylo to prima. Tali se držela víceméně u mě a pokud se chtěla odklonit, stačilo připomenutí Tali-TEMPO!TEMPO! a běželi jsme všichni tři společně dál. Chápete to?? My jsme všichni tři společně běželi a navíc bezvodítkově! Nejen Rumíček, ale i Talinka. To vám bylo tak prima, že jsem domů doběhla s pocitem vítěze běhu na Bílý hoře. Ten jsem kdysi běžela taky - chudera malá jsem byla, protože jsem byla pouze starší žákyně a voni mě frkli k holkám vysokoškolačkám, takže jsem musela fakt makat, ale nedoběhla jsem poslední, doběhla jsem devátá. A ten pocit tehdy a dneska - ten vám byl skorem stejnej. Jen jsem teď teda nekopala plíce před sebou, to je fakt. Páč to byla trošek rozdílný délka běhu a taky hlavně terén □ .